

PRAWIDŁOWY ROZWÓJ DZIECKA A INTEGRACJA SENSORYCZNA

Czym jest Integracja Sensoryczna?

W 1993 r. do Polski dotarła METODA SI/ Integracji Sensorycznej, której celem jest przywrócenie prawidłowej pracy zmysłów w celu płynnego codziennego funkcjonowania.

Metoda odwołuje się w swoich założeniach do doświadczeń zmysłowo ruchowych niezbędnych do prawidłowego funkcjonowania dziecka. Należy pamiętać, że jest ona składową podejścia SI, które zakłada patrzenie na rozwój człowieka z szerszej perspektywy od narodzin do starości.

Każdy człowiek ma określony profil sensoryczny. Profil ten odnosi się do specyfiki odbioru bodźców zmysłowych. Zakłócenia w odbiorze i integrowaniu bodźców zmysłowych mogą stanowić trudności, które negatywnie wpływają na codzienne życie człowieka.

Większość z nas nie myśli, w jaki sposób wykonywać dane czynności, nie analizujemy, jak nasz mózg przetwarza i integruje informacje zmysłowe, nasze systemy sensoryczne pracują automatycznie, co umożliwia nam np. chodzenie, chwytanie, utrzymanie równowagi. Niestety, wspomniane automatyzmy nie występują u wszystkich, co skutkuje problemami w codziennym funkcjonowaniu.

Zaburzenia integracji sensorycznej – objawy

Zaburzenia integracji sensorycznej z reguły objawiają się:

- nadmierną lub niedostateczną wrażliwością na bodźce sensoryczne,
- nieodpowiednim poziomem koncentracji i uwagi,
- opóźnionym rozwojem mowy,
- problematycznym zachowaniem,
- nieprawidłowościami w poziomie aktywności ruchowej i koordynacji (poziom koordynacji jest wówczas obniżony)

Objawy te mogą być rozpoznawane u wszystkich dzieci, zarówno mieszczących się w normie intelektualnej, jak i z niepełnosprawnością w tej sferze. Rozpoznaje się je często u dzieci z trudnościami w uczeniu się, z autyzmem, nadpobudliwością psychoruchową czy porażeniem mózgowym, a ich nasilenie jest bardzo zróżnicowane – od ledwo zauważalnego po ciężkie. Niezależnie od tego, jaki jest stopień nasilenia dysfunkcji integracji sensorycznej, zawsze wpływają one negatywnie na procesy uczenia się, rozwój emocjonalny dziecka, rozwój społeczny oraz zachowanie.

Na co powinniśmy zwrócić uwagę?

- częste potykanie się dziecka na prostej drodze, zderzanie z przedmiotami, nietrafianie w drzwi; występujące problemy z grą w piłkę, jazdą na rowerze, cięciem nożyczkami, jedzeniem sztuczkami;
- niechęć do gier i zabaw ruchowych lub pozostawanie przez dziecko w ciągłym ruchu (biega, skacze, „nie potrafi usiedzieć w miejscu”);
- niechęć do brudzenia się, odczuwanie zapachów, których nie wyczuwają inni;
- wybiórczość w diecie;
- niechęć do czesania się, mycia głowy, zębów, obcinania paznokci, smarowania kremami;
- opóźniony rozwój mowy lub wada wymowy;
- problemy z koncentracją uwagi;
- częste generowanie hałasu, jednocześnie zatykanie uszu, gdy hałasuje ktoś inny;

Te i inne symptomy mogą wskazywać zaburzenia integracji sensorycznej.

Kwestionariusz sensomotoryczny: _

https://pstis.pl/pl/html/index.php?str=podstrona_kwestionariusz

Jeśli wynik kwestionariusza wzbudzi Twój niepokój możesz skonsultować się z wychowawcą.

Przedszkole nr 2 **ZIELONY**
WIATRACZEK
w Sierakowicach

W sferze zaburzeń integracji sensorycznej naukowcy wyróżniają 3 typy problemów. Pierwszy z nich to nadwrażliwość na bodźce, drugi – obniżona wrażliwość na bodźce, a trzeci związany jest z poszukiwaniem stymulacji sensorycznej, co przejawia się impulsywnością dziecka. Pierwszy z typów został podzielony jeszcze na dwa podtypy: podtyp A (lękowy) i podtyp B (buntowniczy).

Typ 1 dysfunkcji samoregulacji (nadwrażliwość na bodźce)

Dla dzieci, które są nadwrażliwe, bodźce sensoryczne są zwykle bardzo awersyjne i odpychające. Powodują one głównie negatywne reakcje, zarówno emocjonalne, jak i motoryczne. Dzieci mające tego typu zaburzenia samoregulacji łatwo ulegają przeładowaniu. Często miewają również zaburzenia lękowe (typ A) lub zaburzenia buntownicze (typ B).

Typ 2 dysfunkcji samoregulacji (obniżona reaktywność na bodźce)

Dzieci, które mają obniżoną reaktywność na bodźce, muszą doznać silnej stymulacji zmysłowej, aby bodźce były w ogóle dostrzeżone przez ich układ nerwowy. Takie dzieci z reguły sprawiają wrażenie obojętnych, niereagujących na otoczenie i mało zainteresowanych interakcją.

Typ 3 dysfunkcji samoregulacji (poszukiwanie stymulacji)

Dzieci posiadające zaburzenia samoregulacji polegające na poszukiwaniu stymulacji, wymagają dużej intensywności stymulacji zmysłowej o wysokiej częstotliwości i czasie trwania. Dzieci te ciągle są w ruchu, aby zaspokoić swoje potrzeby sensoryczne. Ciężko im usiedzieć czy ustać w miejscu – wciąż poszukują ruchu i zmieniają pozycje.

Przedszkole nr 2 **ZIELONY**
WIATRACZEK
w Sierakowicach